

**„Uram, ha vét ellenem testvérem, hányszor kell neki megbocsátanom?
Talán hétszer?” (Mt 18,21)**

Máté evangéliumának 18. fejezete igazán velős, mivel itt Jézus útmutatást ad a nem rég megszületett közösségen belül megélt kapcsolatokra vonatkozóan. Péter kérdése felidézi, amit Jézus nem sokkal korábban mondott: „Ha a testvéred vétkezik ellened...”[1] Jézus beszél, mond valamit, és Péter kisvártatva félbeszakítja, mintha ráébredne, hogy nem értette jól, amit a Mestere mondott. És föltesz egy kérdést, az egyik legfontosabbat a tanítványi úton. Hányszor kell megbocsátani?

„Uram, ha vét ellenem testvérem, hányszor kell neki megbocsátanom? Talán hétszer?”

A hit útján járva is sok kérdés merül fel. A hívőknek sincs birtokukban minden válasz, de a kérdések ellenére hűségesek maradnak. Péter kérdése nem az Isten ellen elkövetett bűnök megbocsátására vonatkozik, hanem inkább arra, amikor egy testvér a másik testvérral szemben elkövet valamit. Péter jó tanítványnak gondolja magát, aki hétszer is megbocsát.[2] És nem vár Jézustól ilyen gyors, és minden korábbi biztonságát megingató választ: „Mondom neked, nem hétszer, hanem hetvenhétszer.” (Mt 18,22) A tanítványok ismerték Káin vérengző fiának, Lámechnek a történetét, akit hetvenhétszer bosszulnak meg.[3] Jézus épp erre utal, és a határtalan bosszúval szemben elének állítja a végtelen megbocsátást.

„Uram, ha vét ellenem testvérem, hányszor kell neki megbocsátanom? Talán hétszer?”

Nem arról van szó, hogy mentsünk fel valakit, aki folyamatosan megbánt, hanem inkább arról, hogy a szívünkben újra és újra bocsássunk meg. Az igazi megbocsátás szabaddá tesz, és többnyire fokozatosan alakul ki. Nem érzelem és nem is felejtés kérdése, hanem egy döntés, amelyet nekünk, hívő embereknek nem csak akkor kell meghoznunk, ha újra és újra megbántanak, hanem akkor is, valahányszor a megbántás eszünkbe jut. Ezért kell hetvenhétszer megbocsátanunk.

Chiara Lubich ezt írja: *„Jézus válasza tehát elsősorban a keresztények közötti, illetve ugyanazon közösség tagjai közötti kapcsolatokra vonatkozik. Vagyis mindenekelőtt azokkal kell*

így viselkedned, akik testvéreid a hitben; a családban, a munkahelyen, az iskolában, vagy – ha tartozol ilyenhez – egy közösségben. Tudod, hogy milyen gyakran vissza akarjuk fizetni a sértést egy annak megfelelő tettel vagy szóval. Tudod, hogy a jellemek különbözősége, vagy az idegesség miatt, vagy más okokból mennyire gyakori, hogy olyan személyek között, akik együtt élnek, hiányzik a szeretet. Ne feledd hát, hogy csak a megbocsátásnak egy folyton megújított magatartása képes fenntartani a békét és az egységet a testvérek között. Mindig meglesz benned a kísértés, hogy testvéreid hibáira gondolj, hogy visszaemlékezz múltjukra, hogy másnak akard őket, mint amilyenek... Meg kell szoknod, hogy új szemmel nézz rájuk, hogy újnak lásd őket: hogy fogadd el őket mindig és azonnal olyannak amilyenek, akkor is, ha nem bányák tetteiket.” [4]

„Uram, ha vét ellenem testvérem, hányszor kell neki megbocsátanom? Talán hétszer?”

Mindannyian a „bocsánatot nyertek” közösségébe tartozunk, mert a megbocsátás Isten ajándéka, amelyre mindig szükségünk van. Folyamatosan rácsodálkozhatunk az Atya végtelen irgalmára, aki megbocsát, ha mi is megbocsátunk.[5]

Vannak helyzetek, amikor nem könnyű megbocsátani: politikai, szociális vagy gazdasági helyzetekből fakadó ügyek, ahol a megbocsátás közösségi méreteket ölthet. Sok ember példáját látjuk, akik a legkeményebb körülmények között is meg tudtak bocsátani az őket támogató közösség segítségével.

Osvaldo Kolumbiában él. Halálos fenyegetést kapott és látta, ahogy megölték a testvérét. Ma egy olyan gazdaszövetség elnöke, ahol a fegyveres harcokban egykor közvetlenül részt vett embereket foglalkoztatnak.

„Könnyű lett volna újabb erőszakkal válaszolni a bosszúra, de én nemet mondtam – beszéli el Osvaldo. Nagyon-nagyon nehéz megtanulni a megbocsátás művészetét, de a fegyver és a háború soha nem lehet megoldás az életünkre. Az átalakulás útja más, közel kell jutnunk a másik ember lelkéhez, de gőggel és hatalommal ez lehetetlen, alázatra van szükség, és ez a legnehezebben felépülő erény.”[6]

Letizia Magri

[1] Mt 18,15

[2] A hetes szám a teljességet jelenti: Isten hét nap alatt teremti a világot (vö. Ter 1,1-2,4). Egyiptom földjén hét bő esztendő volt és hét szűk esztendő (Ter 41,29-30).

[3] „Ha Kaint hétszer bosszulják meg, Lámechet hetvenhétszer.” (Ter 4,24).

[4] C. Lubich, Az élet igéje 1981. szeptember

[5] vö. Miatyánk imádság, Mt 6,9-13

[6] *A békét egységnek hívják: Chiara Lubich stratégiája*, szerk. Maddalena Maltese, Città Nuova, Roma, 2020, p.37.

forrás: fokolare.hu